

procesního soudu v dřívějším sporu, by určil, jakou částkou má nyní žalobkyně zaplatiti nyní žalované dluh pozůstalostní podle postačitelnosti pozůstalostních aktiv. (nál. čís. 7717, 6152 a 4925 sb. n. s.). An procesní soud částku tu neurčil v rozsudku, nebyl jeho rozsudek vykonatelným podle § 7 ex. ř., protože nebyl z něho zřejmým předmět plnění a jeho objem. Proti povolení exekuce na základě takového rozsudku mohla žalobkyně podati rekurs. Když však tak neučinila a zvolila k obraně proti exekuci žalobu, uvádějíc, že zaplatila tolik, na kolik stačila pozůstalost podle zákonného pořádku, nezbyvá, než v tomto sporu rozřešiti jako otázku předběžnou, kolik žalobkyně žalované měla zaplatiti. Jsou tu tedy podmínky nejen žaloby podle § 35 ex. ř. ohledně částky zaplacené, nýbrž i žaloby podle § 36 čís. 1 ex. ř. ohledně zbytku.

Čís. 9453.

Přípustnou jest žalobní prosba, domáhající se výroku, že nárok z exekučního titulu byl zrušen po případě zastaven.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R II 403/29.)

Dlužník domáhal se proti vymáhajícímu věřiteli žalobou výroku, že nárok z rozsudku jest zrušen, pokud se týče zastaven. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu vzhledem k plenárnímu rozhodnutí čís. sb. 9048.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodům zrušovacího usnesení, o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud opírá mylně napadené usnesení o plenární rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 21. června 1929 pres 1483/28, čís. sb. 9048, jímž bylo vysloveno, že pro zmatečnost jest odmítnouti žaloby podle §§ 35 a 36 ex. ř., jichž žalobní nárok zní jen na zrušení exekuce, poněvadž o jediném tomto návrhu nelze rozhodovati pořadem práva, nýbrž jen v řízení exekučním. Zároveň byl v plenárním rozhodnutí vytýčen i správný žalobní návrh při žalobách podle §§ 35 a 36 ex. ř., »aby exekuce byla prohlášena za nepřípustnou«. Žaloba v souzené věci nemá sice formálně bezvadného žalobního návrhu, avšak nedomáhá se také jen soudního rozhodnutí, by exekuce byla zrušena, nýbrž též výroku, by rozsudečný nárok žalovaného byl prohlášen za zrušený nebo zastavený, opírajíc tento žalobní nárok o skutečnost, že se žalovaný po rozsudku ze dne 29. dubna 1927 — t. j. po vzniku exekučního titulu — přiřčeného mu nároku vzdal. Touto námitkou proti nároku, pro který byla žalovanému exekuce povolena, bránili se žalobci poznatelně proti přípustnosti exekuce, domáhajíce se soudního výroku, že nárok z exekučního titulu byl zrušen nebo zastaven, jenž ve svých důsledcích znamená, že žalovaný ztratil zákonný podklad k případnému vedení exe-

kuce pro vymáhaný nárok. Mylným jest názor odvolacího soudu, že takovýto žalobní návrh jest jen předpokladem opozičního nároku, poněvadž se soudním výrokem, že exekučně vymáhaný rozsudečný nárok zanikl skutečností jej zrušující, jsou pro žalobce spojeny důležité právní účinky plynoucí z této skutečnosti.

Čís. 9454.

Sudiště společenství v rozepři (§ 93 j. n.) jest omezeno na t. zv. vlastní společenství v rozepři (§ 11 čís. 1 c. ř. s.). Nejde o ně, domáháno-li se na jednom žalovaném vrácení zapůjčené zálohy, na druhých pak zaplacení z důvodu, že se zavázali, že sami zaplatí zálohu za prvního žalovaného.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R II 408/29.)

Žalobkyně domáhala se na Leopoldu P-ovi zaplacení 2.400 Kč ježto od ní přijal zálohu, ale ji neodvedl, na Veronice a Boženě P-ových pak zaplacení téhož peníze, ježto se za dluh Leopolda P-a zaručily. Žaloba byla zadána na okresním soudě v Z. na Moravě, kde bydlil Leopold P., kdežto spolužalované bydlely v Praze. Námitce místní nepřislušnosti, vznesené Veronikou a Boženou P-ovými soud prvního st. l. i c e vyhověl a žalobu ohledně nich odmítl. Rekursní soud nevyhověl námitce místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Spolužalovaný Leopold P. soukromník v Z. byl právem žalován u okresního soudu v Z., poněvadž tento soud je jeho obecným sudištěm. U stěžovatelek není žalobní důvod různým od žalobního důvodu proti žalovanému Leopoldu P-ovi. Skutkovým základem závazku prvního žalovaného jest ponechání si zálohy na stavební místo, kterou neodvedl, ani nevrátil. Totéž však jest skutkovým podkladem závazku spolužalovaných, nynějších stěžovatelek, Veroniky a Boženy P-ových, neboť kdyby nebyl spolužalovaný Leopold P. povinen vrátiti a tudíž zaplatiti zálohu, nemohl by vzniknouti ani závazek spolužalovaných stěžovatelek. Závazek těchto stěžovatelek proti žalobkyni vznikl převzetím dluhu a jest tudíž podle § 1407 obč. zák. týmž závazkem, jako závazek prvního žalovaného Leopolda P-a. Vzhledem k tomu jsou obě stěžovatelky společníky rozepře zároveň s Leopoldem P-em, ve smyslu § 11 čís. 1 c. ř. s. a jest tudíž opodstatněna též ohledně těchto žalovaných, stěžovatelky Veroniky a Boženy P-ové, příslušnost okresního soudu v Z. jako společenství soudu ve sporu ve smyslu § 93 j. n.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Sudiště společenství ve sporu (§ 93 j. n.) jest zákonem omezeno jen na t. zv. společenství v rozepři (§ 11 čís. 1 c. ř. s.), t. j. na případy, kde všichni žalovaní jsou zavázáni z téhož právního i skutkového důvodu a dále na případy § 12 c. ř. s. V souzené věci však žalovaný Leopold P. byl žalován z důvodu, že zapůjčenou zálohu na stavební místo